

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1486/2025
17.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Александра Ћурчића и Ненада Константиновића и браниоца окривљеног ББ – адвоката Вукашина Јеринића, поднетим против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 484/2024 од 27.03.2025. године и Кж3 бр 12/25 од 12.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 17. децембра 2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Александра Ћурчића и Ненада Константиновића и браниоца окривљеног ББ – адвоката Вукашина Јеринића, поднети против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 484/2024 од 27.03.2025. године и Кж3 бр 12/25 од 12.09.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтеви у осталом делу ОДБАЦУЈУ као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 84/21 од 31.01.2024. године, окривљени АА и ББ су, поред осталих окривљених, ослобођени од оптужбе на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, да су учинили по једно кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ. Истом пресудом, одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 484/2024 од 27.03.2025. године, делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Лесковцу, пресуда Основног суда у Лесковцу К 84/21 од 31.01.2024. године, преиначена је тако што су окривљени АА и ББ оглашени кривим због извршења по једног кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ, за која дела су осуђени на казне затвора у трајању од по 8 месеци, док је жалба јавног тужиоца у осталом делу у односу на остале

окривљене одбијена као неоснована и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена. Окривљени АА и ББ су обавезани да Апелационом суду у Нишу на име паушала плате износе од по 10.000,00 динара сваки, у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, као и трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће првостепени и другостепени суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж3 бр 12/25 од 12.09.2025. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА и ББ, а пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 484/2024 од 27.03.2025. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 484/2024 од 27.03.2025. године и Кж3 бр 12/25 од 12.09.2025. године, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-браниоци окривљеног АА – адвокати Александар Ђурчић и Ненад Константиновић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати Апелационом суду у Нишу на поновно суђење, уз истовремени захтев да браниоци окривљеног у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП буду обавештени о седници већа, те да Врховни суд на основу члана 488. став 3. ЗКП одреди одлагање извршења;

-бранилац окривљеног ББ – адвокат Вукашин Јеринић, због повреде кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи тачно о којој повреди се ради, с тим што из образложења произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном или Апелационом суду, пред потпуно измењеним већем, уз истовремени захтев да Врховни суд у смислу члана 488. став 3. ЗКП одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни суд је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених доставио Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених (члан 488. став 2. ЗКП) након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те по оцени навода изложених у захтевима, нашао:

Захтеви су неосновани у делу у којем се односе на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док су осталом делу недозвољени.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног АА у поднетим захтевима наводе се да радње, односно наводни пропусти описани у изреци пресуде, због којих је окривљени АА оглашен кривим – да „није извршио преглед крвне слике, леукоцитну формулу, ниво електролита, контролни ултразвучни преглед и радиолошки преглед трбуха“ немају обележја кривичног дела из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. и 1. КЗ, да ни наводни пропуст у виду неконсултовања хирурга не представља несавесно поступање, а због чега ниједна од описаних радњи у изреци пресуде, нема обележја предметног кривичног дела. У вези са истом повредом закона, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ наводи се да у изреци пресуде нису описане и конкретизоване радње извршења

кривичног дела због ког је окривљени оглашен кривим, те да је у изреци побијане пресуде изостао чињенични опис кривичног дела из члана 251. став 1. КЗ, обзиром да се не наводи коју је тачно радњу извршења окривљени учинио. У оба захтева за заштиту законитости, истиче се и да се у изреци побијане пресуде не описује узрочна веза између пропуста окривљених АА и ББ и погоршања здравља пацијенткиње, сада пок. ВВ.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених нису прихваћени као основани из следећих разлога:

Према одредби члана 251. став 1. КЗ кривично дело несавесно пружање лекарске помоћи чини лекар који при пружању лекарске помоћи примени очигледно неподобно средство или очигледно неподобан начин лечења или не примени одговарајуће хигијенске мере или уопште очигледно несавесно поступа и тиме проузрокује погоршање здравственог стања неког лица. Истим чланом, у ставу 3. предвиђен је нехатни облик овог кривичног дела.

Тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. КЗ ће постојати ако је, између осталог, услед дела из члана 251. став 3. КЗ, наступила смрт.

У конкретном случају, према налажењу Врховног суда, из чињеничног описа у изреци побијане правноснажне пресуде јасно произлази да се у радњама окривљених АА и ББ стичу сва законска обележја кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ, односно објективна обележја која се односе на радње окривљених и наступање теже последице, те субјективна обележја дела, која се тичу урачунљивости окривљених и постојања нехата како у односу на основно дело, тако и у односу на тежу последицу.

Наиме, у изреци правноснажне пресуде описане су радње које је окривљени АА као лекар интерниста пропустио да предузме дана 07.09.2008. године по пријему дежурства, а током којег није предузео све неопходне мере и поступке у праћењу и лечењу пацијенткиње, нити је позвао ради консултације хирурга, обзиром на симптоме које је пацијенткиња, сада пок. ВВ имала тог јутра, обзиром да јој је стомак био болан, као и да након тога, у периоду до 15.09.2008. године током својих дежурстава пратећи здравствено стање пок. оштећене није предузео све неопходне мере и поступке у праћењу и лечењу пацијенткиње, чије је прогресивно погоршање општег стања здравља то императивно захтевало, те није извршио преглед крвне слике, леукоцитну формулу, ниво електролита, нити контролни ултразвучни и радиолошки преглед трбуха, а није обавио ни консултативни преглед хирурга. У изреци је наведено и да окривљени ББ, који је дана 08.09.2008. године преузео пацијенткињу као лекар одељења кардиологије Интерног одељења, иако је као собни лекар био посебно одговоран за праћење здравственог стања оштећене, као лежећег пацијента, у периоду до 15.09.2008. године није предузео све неопходне мере и поступке у праћењу и лечењу пацијенткиње, чије је прогресивно погоршање општег стања здравља то императивно захтевало, те није извршио преглед крвне слике, леукоцитну формулу, ниво електролита, контролни ултразвучни и радиолошки преглед трбуха, нити је обавио консултативни преглед хирурга, те је у том периоду унапредовали запаљенски процес у трбушној дупљи довео до тешког нарушења функције читавог организма и до непосредне животне угрожености пацијенткиње.

У изреци правноснажне пресуде јасно је наведено и да су окривљени, као лекари, у својству интерниста, при пружању лекарске помоћи пацијенткињи, оштећеној, сада пок. ВВ, очигледно несавесно поступали и на тај начин проузроковали погоршање њеног здравственог стања, услед чега је код оштећене, сада покојне наступила смрт, при чему су могли да схвате значај свога дела и да управљају својим поступцима, те да су били свесни да својим радњама могу проузроковати погоршање здравственог стања пацијенткиње, али су олако држали да до тога неће доћи и да тежа последица неће наступити.

По оцени овога суда, из изнетих чињеница и околности описаних у изреци правноснажне пресуде, јасно произилази да у радњама окривљених АА и ББ стоје сви битни елементи кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ, због којих су оглашени кривим, обзиром да су при пружању лекарске помоћи оштећеној, сада пок. ВВ очигледно несавесно поступали, па како су у изреци пресуде наведене конкретне радње и пропусти сваког од окривљених, као и узрочно-последична веза између њихових радњи и последице која је критичном приликом наступила у виду наступања смрти оштећене, сада пок. ВВ, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених којима се указује да у њиховим радњама не стоје сви битни елементи кривичних дела због којих су оглашени кривим.

Стога је Врховни суд, налазећи да нижестепеним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених у овом делу одбио као неосноване.

Исти захтеви у осталом делу одбачени су као недозвољени из следећих разлога:

Браниоци окривљеног АА у преосталом делу захтева истичу повреду закона из члана 74. КЗ, која је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца. Међутим, с тим у вези, браниоци не наводе на који начин је окривљеном у току поступка повређено право на одбрану, већ указују на повреду члана 511. ЗКП истицањем да је седница већа Апелационог суда у Нишу у предмету Кж1 484/2024 одржана дана 04.02.2025. године без позивања бранилаца, иако је одбрана у вези са предметним кривичним делом била обавезна. Како повреда закона из члана 511. ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљеног преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Бранилац окривљеног ББ у преосталом делу захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, истицањем да је окривљени ББ реаговао на време, савесно и благовремено, да нижестепени судови погрешно шире стандард несавесног поступања лекара, супротно медицинским правилима и важећој судској пракси, те да су терапијске мере које је окривљени предузео критичном приликом биле у складу са ординацијом и стандардима струке, као и да одсуство клиничких знакова и болова у трбуху оштећене није указивало на потребу консултације хирурга у том тренутку, па како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа, односно повреда закона из члана 440. ЗКП,

не представља законом прописан разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца због повреде закона сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем су захтеви одбијени као неосновани, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем су захтеви одбачени као недозвољени, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић